

Gra d'encens 2025 Confraria de la Mare de Déu de Montserrat

Santuari de Montserrat

L'oració de postcomunió de la solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat

L'oració de la postcomunió es troba en cada missa al final del ritu de la comunió del poble fidel que pronunciant el seu Amén, en rebre el Cos i la Sang del Senyor, s'uneix sacramentalment a l'acció redemptora del Crist que va unint cada vegada més a ell les seves vides en aquest pelegrinatge de la fe.

Aquest ritu ha estat introduït per l'oració del Parenostre en el qual es demana tot el necessari per a fer aquest pelegrinatge de la fe; el pa de cada dia, el perdó dels pecats, la força davant la temptació per poder fer sempre amb goig i amb serenitat, com Jesucrist, la voluntat de Déu, santificant veritablement el nom de Déu fins a arribar definitivament a la seva presència en el cel.

La comunió és un moment de màxima unitat amb Jesucrist, és la renovació conscient de l'adhesió a la seva obra salvadora, que uneix la nostra vida a la seva ofrena eterna a fi que obtinguem l'herència del cel amb tots els escollis tal com resem en la Pregària Eucarística III.

El silenci després de la comunió ha de deixar espai al cant agraït de la mateixa vida que lloa el Senyor per la seva glòria i el magnifica per la seva misericòrdia.

L'oració de postcomunió de la solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat parteix de la certesa de consol i la felicitat que suposa escoltar la paraula de Déu i guardar-la en el cor d'una manera viva, i unir-se al goig i l'esperança de participar realment en el misteri pasqual de Crist, talment com Maria vora la creu del Senyor, com Ella reben el fruit de la Pasqua que és l'Esperit Sant.

Senyor,
acabem de rebre el sosteniment
per a la nostra eterna salvació;
us demanem que la protecció de la Verge Maria
acompanyi sempre els qui, en la seva veneració,
hem celebrat aquesta eucaristia.
Per Crist Senyor nostre.

“Acabem de rebre el sosteniment per a la nostra eterna salvació”

El do rebut en l'eucaristia és immens. És el sosteniment per a la nostra eterna salvació. Al llarg de les Escriptures, Déu es revela com aquell que sosté totes les coses (He,1-3). Sustentar alguna cosa significa donar-li fortalesa, protecció, alè i consol. Déu sustenta la nostra vida amb un poder que supera les perspectives de l'ésser humà perquè Déu és fidel malgrat que els homes, a causa del pecat, no sempre li som fidels. La fidelitat de l'amor de Déu vers els homes és la nostra àncora de salvació.

En acceptar el do gratuït de la salvació per mitjà de Jesucrist ens convertim en fills de Déu, perquè nosaltres, com podem llegir a la carta als romans (Rm 8,15): *no hem rebut un esperit d'esclaus que ens faci tornar a caure en el temor, sinó l'Esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: «Abba, Pare!»*

La celebració de l'eucaristia actualitza l'obra de la redempció en nosaltres, en ella es compleixen les parules del salm disset que canten amb agraïment: “El Senyor ha vingut a sostenir-me m'ha alliberat perquè m'estimava. L'amor de Déu és el que sosté el creient perquè, com diu el salm seixanta dos: “La meva ànima s'ha enamorat de vós, em sosté la vostra mà”. Aquests són sentiments que es renoven cada vegada que combreguem.

Les nostres forces flauegen més sovint del que voldríem, Déu és l'únic que pot sostenir les nostres forces per resistir en la lluita, no ja contra els enemics de carn i ossos com hagué de fer-ho el rei David a qui el salm disset es refereix, a nosaltres ens toca lluitar en el combat de la fe que s'afanya per sotmetre les passions que fan la guerra a la nostra llibertat, la bondat i la bellesa de la vida que el Crist ressuscitat ens ha donat. La celebració de l'eucaristia que és paraula i vida de Jesús ens és

defensa segura; ens és fortalesa perquè infon en nosaltres l'Esperit Sant, mà del Senyor que reposa sobre nosaltres perquè vencem el mal a còpia de bé.

¿Qui és Déu, fora del Senyor?
¿Quina roca hi ha fora del nostre Déu?
És ell qui m'ha armat de valentia;
em fa recórrer un camí sense destorbs,
amb peus lleugers com els dels cérvols,
i em manté invencible dalt dels cims.

M'ensinistra les mans a combatre,
i els braços a tensar la ballesta.
Em doneu el vostre escut, defensa segura,
em sosté la vostra mà,
no escatimeu els vostres favors.

Conduïu per camins amples els meus passos,
i no flaquegen els meus peus,
persegueixo els enemics
fins que els tinc a les mans,
i no torno sense haver-los abatut;
els venço i no poden refer-se,
cauen sota els meus peus.

Posant tota la confiança en Déu, com Maria enmig de les incerteses de la vida, el fidel troba el seu repòs enmig de la lluita que ens renovarà cada dia: *Me'n vaig al llit, i dormo en pau fins que em desperto: el Senyor em sosté.* (Sl 4,9) El sí que donem a Déu ha de ser com el de Maria: un sí sostingut.

La participació en els sagraments ens sostenen i fins i tot si ensopeguem ens redrecen. *El Senyor sosté els qui estan a punt de caure; els qui han ensopegat, ell els redreça.* (Sl 145)

La protecció de la Verge Maria ens acompanya sempre. El camí de la salvació és el camí que ha obert i ha portat a terme Jesucrist. És camí de goig perquè Déu és amb nosaltres en aquesta aventura de la vida, és camí de llum perquè amb la paraula de Déu descobrim la bellesa de la vida cristiana, és camí de dolor perquè viure les benaurances sempre comportarà una lluita interior contra el nostre egoisme i un sofriment exterior a causa de la persecució; i finalment és camí de glòria perquè ja començem a viure ara en esperança el que en Crist és ja plenitud.

En aquest camí, com el de Jesús, Maria ens acompanya, ella ens ha portat l'Emmanuel, la seva vida senzilla il·lumina el nostre camí tan humà com el d'ella. Maria no ens deixa en la temptació ni en el sofriment, ens acompanya com acompanyà Jesús vora la creu. Com la mare dels macabeus encoratjà els seus set fills a perseverar en la fe tot confiant en la resurrecció, també Maria encoratja els fills de l'Església perquè no defalleixin en la seva fe quan són perseguits per causa de l'evangeli del seu Fill.

Com a germana nostra, ens precedeix a la glòria donant-nos la confiança que als homes que es deixen prendre per Déu tot els és possible. Maria ens protegeix davant del perill del pecat, ella conserva i anima la fe dels nostres pobles. En ella l'Església s'emmiralla. La seva mirada ens mou a reconciliar-nos amb els germans. Apropant-nos a ella exhalem el perfum de la pregària senzilla i confiada que ens fa créixer en l'esperit d'oració i de lloança. Ella és, com diu el bisbe Pere Casaldàliga en la seva Visita Espiritual a la Mare de Déu, “el santuari de la nova aliança, el ventre matern de l'Eucaristia, Sinaí nostre de Montserrat que ens eleva a la contemplació del Déu vivent que és l'Amor, força i bellesa de la Natura”. Ella, com la germana de Moisès amb el seu tamborí, obre la marxa del poble de Déu fent-se companya del més pregon de cada cor humà que només pot trobar el seu consol, el seu repòs i la seva joia, en la vida del seu Fill estimat donada a tots els homes com a pa de vida i beguda de salvació.

*Cedre gentil, del Líbano corona,
Arbre d'encens, Palmera de Sion,
el fruit sagrat que vostre amor ens dóna
és Jesucrist, el Redemptor del món.*

**Confraria de la Mare de Déu
de Montserrat**